

Personal Hulpverleners wat heb je eraan?

Soms komen hulpverleners op je pad en kan goed uitpakken. Ik heb een verleden met ze waardoor ik er niet op vertrouw. Toch kwam ik natuurlijk weer in aanraking met vele hulpverleners na het overlijden van Daan. Heel in het begin heb ik heel hard om hulp geroepen, toen was ik dan ook blij dat ik terecht kon bij een psycholoog. Uiteindelijk kreeg ik daar EMDR waar ik echt heel veel baad bij heb gehad.

Maar nu dat ik een heel stuk verder ben en op een andere manier geholpen wordt dan de reguliere hulpverleners begin ik echt weer een hekel te krijgen aan de mensen die mij zo graag willen helpen. Ik hoef niet geholpen te worden door ze, want het gaat goed met mij. Helaas lijken ze dit niet te geloven. Want hoe kan het nou goed gaan met iemand die zo veel en zoiets heftigs heeft mee gemaakt.

Kom ik in het ziekenhuis, maakt de verpleegkundige zich grote zorgen om mij. En stuurt ze mij voor haar geruststelling naar een maatschappelijk werker. Ja je leest het goed voor haar geruststelling. Natuurlijk zijn er nog altijd momenten dat ik het zwaar heb, en ik mis elke dag Daan. Maar dat gemis zal nooit ophouden te bestaan, dat zou ik ook zeker niet willen.

Dan hebben we de life coach nog, omdat ik niet afval kom ik daar. Gelukkig kom ik niet aan, maar ze snapt niet zo goed waarom ik niet afval. Ze vind dat ik eigenlijk goed eet, dus waar ligt het dan aan vraagt ze mij. Mijn reactie, misschien wel stress dat is nooit goed voor je lichaam. Dus mevrouw het gaat niet goed met je? Had ik dat gezegd... het gaat echt wel goed met mij, maar er kan ook zeker stress in je lichaam zitten ondanks het goed gaat. Nou toen volgde ze me helemaal niet meer. Nu maakt ze zich al grote zorgen om de zorg voor kindje nummer 2 die nog niet eens op komst is. Of ik het wel

aan ga kunnen, en dat ik maar op tijd hulp moeten vragen als het zeker blijkt dat ik de zorg niet aan kan. Nou volgens mij ben ik al mama en heb ik al bewezen aan mezelf dat ik een goede moeder ben. Dat hoef ik verder niemand te bewijzen toch!

Wat nou het vervelendste hiervan is dat ik nog niet sterk genoeg ben om mij daar niet druk om te maken. In het ziekenhuis halen ze mij dus naar beneden, terwijl het juist zo goed gaat. Ik doe mooie dingen, heb een fijn dagindeling, hou van mijn man... Wat wil je nog meer, ja dat kindje en die komt er wel. Gelukkig herstel ik steeds sneller van dit soort vervelende ervaringen, straks kan ik vast gaan zeggen dat het mij niet meer boeit wat andere van mij denken. Want ik weet wat het beste is voor mij zelf.

Laten we afspreken
dat we de vanzelfsprekende dingen
wat vaker uitspreken!

www.facebook.com/jabbertje